

Arrest

nr. 41 263 van 31 maart 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 11 januari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN TURNHOUT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster die volgens haar verklaringen België binnenkwam op 11 januari 2005, verklaart er zich op 25 november 2008 een derde maal vluchteling.

1.2. Op 16 december 2009 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 23 december 2009 aangetekend verzonden en luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Ingoesjetische origine met vaste verblijfplaats in Dolakovo in de Republiek Ingoesjetië, Russische Federatie. U verklaarde dat u Ingoesjetië en de Russische Federatie diende te ontvluchten omwille van de problemen van uw man. Ten tijde van de tweede Tsjetsjeense oorlog vingen jullie tijdelijk vluchtelingen uit het conflictgebied op. Eén van de gezinnen, de

V.(...)'s, bleef echter langer bij u aangezien uw man en uzelf het gezinshoofd I.(...) kenden uit jullie studententijd in Grozny. Uiteindelijk keerden ook zij in de loop van maart 2003 terug naar Grozny. In augustus 2004 kreeg uw man bericht of hij I.(...) kon komen ophalen, die gewond was geraakt bij een zuiveringsactie in Grozny. Hij wilde met die schotwonde onder geen beding naar een ziekenhuis gebracht worden. I.(...) werd bij jullie thuis ondergebracht waar hij ook verzorgd werd. Op het moment van de gijzeling in een school in Beslan was hij nog steeds bij jullie. Na afloop van de gijzelingsactie werd echter gevreesd dat een deel van de gijzelnemers naar Ingoesjetië zou trekken. Er werden strengere controles uitgevoerd en er werd gevreesd voor zuiveringsacties. Voor alle veiligheid werd I.(...) overgebracht naar een bijenboerderij die nog van uw familie was. Uw broer B.(...) nam de verzorging van I.(...) op zich. U en uw man kregen thuis al snel het bezoek van de autoriteiten die blijkbaar het vermoeden hadden dat jullie iemand onderdak hadden verleend. Jullie ontkenden dit. Op 7 september moest uw man zich aanbieden bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken in Nazran waar hij ondervraagd werd. De volgende dag kregen jullie bezoek van de wijkagent die uw man meenam naar het lokale politiebureau. Hij waarschuwde uw man dat hij ernstige problemen kon krijgen en gaf hem de raad om tijdelijk weg te gaan. Uw man gaf de agent iets uit dankbaarheid en op 10 september 2004 vertrok uw man naar Kazachstan. Op 6 november 2004 werd I.(...) ontdekt in zijn schuilplaats. Uw broer had I.(...) toen hij terugkeerde naar uw ouders, voorzien van een pistool. Bij zijn ontdekking gebruikte I.(...) dit pistool tegen de federale troepen die hem ontdekten, waarop hij gearresteerd werd. De volgende dag werd ook u broer B.(...) gearresteerd. Uw vader slaagde er in hem vrij te kopen. Uw broer ontving echter oproepingsbrieven als getuige, waarop hij onderdook bij kennissen in Nazran. Op 11 november kreeg u bezoek van de politie maar u was niet thuis. Uw schoonbroer stond te politie te woord en liet weten dat u niet mee zou gaan naar de politie in Nazran aangezien dit ongepast was. De politie stelde u dan thuis maar vragen. Op 12 november werd u bij de directrice geroepen van uw school. Er waren ook twee politieagenten. Er werd u daar duidelijk gemaakt dat ze vermoedden hoe u I.(...) kende en dat u hem daarom onderdak verleend had en dat u beschuldigd kon worden van het bieden van onderdak aan een terrorist. De directie was niet tevreden met uw mogelijke betrokkenheid en de politie vond het al helemaal niet kunnen dat iemand zo als u les gaf aan kinderen. Op 20 november 2004 werd u door de politie bij u thuis opgehaald en meegenomen. U werd op een agressieve manier ondervraagd. Op 25 november 2004 vielen gemaskerde mannen bij u binnen en doorzochten het huis. Er werd gezegd dat u nog een oproeping zou krijgen. U begon ernstig aan emigratie te denken en logeerde bij familie. Na enig overleg met uw vader werd besloten dat vertrekken de beste oplossing was. Uw broer zou met u meekomen. Op 17 december 2004 vertrok u via Nazran, Nalchik en Moskou naar België, waar u op 13 januari 2005 asiel aanvraagde. Uw man vervoegde u later in België, en vroeg op 3 oktober 2005 asiel aan. Op 30 april 2007 werd door het Commissariaat-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen. U diende op 24 juli 2007 een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad van State, dat op 22 november 2007 werd verworpen. U keerde niet terug naar uw land van herkomst en vroeg een tweede maal asiel aan bij de Belgische autoriteiten op 20 maart 2008, waarbij u enkele nieuwe documenten neerlegde. Op 29/05/2009 besliste het Commissariaat-generaal tot een weigering van de Vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire bescherming. Uw beroep hiertegen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd bij arrest verworpen op 27/10/2008. U verliet België niet en vroeg op 25/11/2008 een derde maal asiel aan. U verklaart dat u nog steeds niet kan terugkeren omwille van de problemen van uw man. Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legt u de volgende documenten neer: uw intern paspoort, uw huwelijksakte, twee convocaties van de UFSSP dd. 12/08/2008 en 21/08/2008, een dagvaarding van de districtsrechtbank van Nazran dd. 27/08/2008, en een enveloppe. Op 7 april 2009 maakte u per fax nog twee convocaties van de MVD van Ingoesjetië, dd. 06/01/2009 en 03/02/2009, en een convocatie van de FSB dd. 03/12/2008 over aan het Commissariaat-generaal. Al de convocaties alsook de dagvaarding zijn gericht aan uw echtgenoot.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag op dezelfde problemen als uw echtgenoot, G.(...) K.(...) A.(...) beroept. (CGVS dd. 30/03/2009, p.8; DVZ, rubriek 36) Aangezien in het kader van de huisige asielaanvraag van uw echtgenoot door mij besloten werd dat uw echtgenoot de status van vluchteling of de subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan deze beslissing werd genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing betreffende de asielaanvraag van uw echtgenoot.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw intern paspoort bevat enkel gegevens betreffende uw identiteit; uw huwelijksakte enkel gegevens

betreffende uw burgerlijke staat. Beiden worden door mij niet in twijfel getrokken. De twee convocaties van de UFSSP dd. 12/08/2008 en 21/08/2008, de dagvaarding van de districtsrechtbank van Nazran dd. 27/08/2008, twee convocaties van de MVD van Ingoesjetië, dd. 06/01/2009 en 03/02/2009, een convocatie van de FSB dd. 03/12/2008 en de enveloppe werden uitgebreid besproken in het kader van de beslissing betreffende de asielaanvraag van uw echtgenoot.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier alsmede uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, G. K. A.. Zij roept geen eigen motieven in, los van deze van haar echtgenoot.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 41 262 van 31 maart 2010 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeksters echtgenoot, G. K. A. verworpen. In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2.2. Verzoeker werkt in zijn middel een aantal grieven uit waarin hij de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en poogt te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker zich in deze beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden beoordeeld.

2.3. Verzoekers argumentatie heeft betrekking op de beslissing genomen door het Commissariaat-generaal in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag. Met betrekking tot de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2007 die naar aanleiding van deze eerste asielaanvraag werd genomen, heeft de Raad van State in arrest nr. 185.093 van 2 juli 2008 het beroep tot nietigverklaring verworpen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een derde asielaanvraag, de beslissingen met betrekking tot de eerdere asielaanvragen nogmaals te beoordelen in beroep. Deze beslissingen waren het voorwerp van de in de Belgische wetgeving bepaalde beroepsmiddelen en hebben bijgevolg kracht van gewijsde. De erin vastgestelde motieven kunnen aldus niet meer worden betwist. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in dit geval beperkt tot de beoordeling van de in de derde asielaanvraag aangehaalde elementen.

2.4. Indien een eerste asielaanvraag bedrieglijk wordt bevonden en men zijn derde asielaanvraag op precies dezelfde feiten baseert en hiervoor documenten aanbrengt, kan moeilijk worden aangenomen dat deze feiten opeens geloofwaardig zouden zijn geworden. Documenten kunnen bovendien slechts bewijswaarde hebben voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen, hetgeen in casu niet het geval is. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon dan ook terecht stellen dat aan verzoekers nieuwe elementen en stavingsstukken geen enkel geloof kan worden gehecht, gelet op de vaststaande ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas en het feit dat hij deze nieuwe elementen koppelt aan zijn originele asielrelaas.

2.5. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat er een aantal vaststellingen werden gedaan met betrekking tot deze documenten die de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas en van de nieuwe elementen verder doen wankelen. Zo blijkt dat verzoeker betreffende de twee convocaties van het UFSSP en de convocatie afkomstig van de districtsrechtbank van Nazran, uiterst vage en incoherente verklaringen heeft afgelegd. Verzoeker wist onder meer niet waarom hij door de UFSSP werd opgeroepen, noch kon hij zeggen waarvan deze dienst hem concreet wil beschuldigen (stuk 4, gehoorverslag CGVS 30/03/2009, p. 12-13). Ook met betrekking tot de dagvaarding door de rechtbank van Nazran, kon verzoeker geen duidelijkheid verschaffen, maar legde hij uiterst vage en incoherente verklaringen af (stuk 4, gehoorverslag CGVS 30/03/2009, p. 14). De Commissaris-generaal oordeelde dan ook terecht dat een dergelijke onwetendheid weinig geloofwaardig is. Bovendien blijkt uit de verklaringen van verzoeker dat hij geen ernstige pogingen heeft ondernomen zich te informeren over deze aanklachten (stuk 4, gehoorverslag CGVS 30/03/2009, p. 12). Een manifest gebrek aan interesse voor de inhoud van dergelijke documenten is weinig verenigbaar met een gegronde vrees voor

vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Van verzoeker kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich informeert over de evolutie van zijn problemen, zeker als hij nieuwe gerechtelijke stukken ontvangt waaruit zou moeten blijken dat hij nog steeds vervolgd wordt.

2.6. In zijn verzoekschrift corrigeert verzoeker zijn verklaringen omtrent het lid van zijn familie, M. O.. Volgens verzoeker maakte hij deel uit van het Ingoesjetisch parlement en voert hij oppositie. Uit het administratief dossier blijkt echter dat dit manifest ingaat tegen zijn eerdere verklaringen. Tijdens het gehoor van verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van zijn tweede asielaanvraag stelde verzoeker uitdrukkelijk dat zijn familielid M. O. bij de autoriteiten werkt, meer bepaald "als adjunct van een minister van justitie" en dat hij een hoofd is "van de afdeling die de beslissing van de rechtbank uitvoert (tolk: letterlijke vertaling: deurwaarder)" (dossier 2^e AA, stuk 4, gehoorverslag CGVS 13/05/2008, p. 2). Ook tijdens het gehoor in het kader van zijn derde asielaanvraag verklaarde verzoeker uitdrukkelijk dat M. O. de grote chef is op de districtsrechtbank van Nazran waar de deurwaarders werken en dat hij het hoofd is van het departement van de federale Dienst voor Straftuitvoering (stuk 4, gehoorverslag CGVS 30/03/09, p. 4-5). Bovendien blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal (zie bijlage 1 aan de verweernota, ING2009-017w) dat M.O. wel degelijk hoofd van het Bureau van de Federale Dienst van Gerechtsdeurwaarders (UFSSP) van Ingoesjetië was. De informatie van het Commissariaat-generaal is bovendien gebaseerd op de website van de UFSSP zelf daar waar verzoeker verwijst naar een rapport van het FIDH (verzoekschrift, bijlage 5) waarin wordt gesteld dat de UFSSP niet de Federale Dienst van deurwaarders betreft maar wel de Federale Gerechtelijke Politiedienst. Verzoekers versie kan de informatie van de officiële website niet ontkrachten. Verzoeker maakt immers met zijn gecorrigeerde stelling dat M.O. deel heeft uitgemaakt van het Ingoesjetisch parlement en momenteel oppositie voert tegen het overheidsbeleid, welke hij onderbouwt door te verwijzen naar verschillende artikels die op het internet zijn terug te vinden, geenszins aannemelijk dat het hier om dezelfde M. O. gaat. Verzoeker heeft bovendien nooit eerder gewag gemaakt van het feit dat zijn familielid M. O. deel heeft uitgemaakt van het parlement en dat hij momenteel oppositie zou voeren. Gezien bovenstaande vaststellingen kan verzoekers stelling dat M. O. geen bijkomende informatie kan inwinnen omtrent de aard van zijn vervolging omdat hij nooit een functie heeft gehad bij de UFSSP en omdat hij oppositie voert tegen het overheidsbeleid allerminst weerhouden worden. Te meer gezien verzoeker door de dossierbehandelaar op het Commissariaat-generaal werd gevraagd waarom hij niet eens een poging heeft ondernomen om de hulp in te roepen van M. O., hij gewoon stelde dat deze toch niet meer te weten zou kunnen komen en hij hem mogelijk niet eens zou willen helpen uit vrees om zijn functie te verliezen (stuk 4, gehoorverslag CGVS verzoeker dd. 30/03/09, p. 12). Verzoeker kwam nooit aandragen met het argument dat M. O. nooit een functie heeft gehad bij het UFSSP of dat hij oppositie voert tegen het overheidsbeleid, zoals hij nu in zijn verzoekschrift stelt. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde op grond van de gegevens waarover men beschikte, dat dit ongeloofwaardig is aangezien uit verzoekers eerdere verklaringen blijkt dat M. O. verzoeker al eerder had geholpen (dossier 1^e AA, stuk 6, gehoorverslag CGVS 05/04/2007, p. 6). Verzoekers a posteriori-correcties zijn niet bij machte de pertinente motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

2.7. Een verwijzing naar algemene artikelen, rapporten en een aantal vaststellingen van internationale mensenrechtenorganisaties volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.8. De Raad stelt vast dat verzoekende partij de motivering van de beslissing in de bestreden beslissingen aangaande de convocaties van de MVD van Ingoesjetië en van de FSB, niet weerlegt in zijn verzoekschrift, noch hiervoor een aannemelijke verklaring geeft. De motieven blijven bijgevolg gehandhaafd en worden beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.9. Voor iedere vorm van internationale bescherming, ook voor de subsidiaire bescherming, wordt de geloofwaardigheid van het relaas vereist (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 5 richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Hoger en in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd reeds vastgesteld dat het feitenrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is waardoor evenmin aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van

de Vreemdelingenwet. Uit informatie die door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan de nota wordt gevoegd blijkt dat er actueel in Ingoesjetië geenszins sprake is van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen."

Dienvolgens kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van voormelde wet van 15 december 1980 in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénendertig maart tweeduizend en tien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER-

F. TAMBORIJN